

Alles moet je zelf doen, zelfs sterven, maar mij graag zien had ik liever aan iemand anders overgelaten.

Een herinnering aan geluk, met veel moeite: hoe ik als twaalfjarige in de slotseconden van een voetbalwedstrijd het winnende doelpunt scoorde en werd aanbeden door vriendjes die alles wisten over dure auto's.

Voetbal heeft me nooit erg veel geïnteresseerd.

De vrouw die me al twee jaar niet meer graag zag voor ze het zelf begon te beseffen, heeft nadien nog een jaar de moeite gedaan om me opnieuw graag te kunnen zien, en is nu mijn leven uit.

Mijn sigaretten smaken mij niet langer, en toch rook ik er vijftig per dag, toegewijd, trouw, als betreft het een eed die ik heb afgelegd: in goede en in kwade dagen.

Er is geen plezier te vinden in het beluisteren van

muziek die ik in feite vanbuiten ken.
Weinig werkt weemoediger dan porno.
Hoeveel zou het kosten als ik een huurmoordenaar
de opdracht gaf mij om te leggen?
Hoe kan ik verwachten dat iemand in staat is mij
liefde te geven, als zelfs mijn moeder het nog niet
kon?
Hoewel ik er geen gram talent voor heb, speel ik
iedere dag piano, om op een betere plek te vertoeven.
Om lekker te koken moet je gelukkig zijn.
In principe kan ik mij excellente wijn veroorloven,
maar de diepere betekenis van flessen met een
schroefdop is mij niet ontgaan.
Misschien bedoelde ik dat je alles alleen moet doen,
zelfs sterven.
Anderzijds is het ook niet zo dat je gelukkig wordt van
lekker te koken; zo werkt het niet.
Een recente ontdekking is de immense troost van
warm water, waardoor ik buitensporig lang onder de
douche sta.
De fotograferende vrouw op het strand gisteren, zij
met de lippenstiftrode sjaal en muts, dat voelde ik aan
alles, had een lach op mijn konterfeitsel kunnen
kwasten.
Als het slachtoffer jezelf betreft doet de vraagprijs
van een huurmoordenaar er hoegenaamd niet toe,
tenzij je de gierigheid wil verheffen tot een vorm van
distinctie.
De laatste jaren brengen journaalankers verslag uit

van de wereld alsof ze sprookjes voorlezen aan een bende dringend in te slapen kleuters.

Stom dat ik de fotograferende vrouw op het strand niet durfde aan te spreken.

Keith Jarrett hoorde ik voor het eerst in de week toen ik vernam dat ik, tegen eenieders verwachtingen in, geslaagd was voor het derde humaniora, hetgeen mij nu pas voor het eerst te binnen schiet.

Er zijn vast exen van me die, mochten ze weet krijgen van mijn peilloze eenzaamheid, een dure fles champagne zouden ontkurken, zelfs wanneer ze die zich niet kunnen veroorloven.

Terwijl het in feite voor niemand hoeft, heb ik me nog nooit zo vaak gewassen.

Had ze haar lippenstiftrode sjaal en muts hier aan mijn kapstok gehangen, ik zou zo lekker als mogelijk voor haar hebben gekookt.

De Chileense merlot is precies slecht genoeg.

Ik stel me voor hoe ik, net als in de films, zo'n huurmoordenaar vertel de helft van het afgesproken bedrag pas te zullen betalen als de opdracht succesvol is volbracht.

Wellicht is er geen verband tussen mijn bewondering voor Keith Jarrett en het feit dat ik hem voor het eerst hoorde in die ene week toen ik, tegen eenieders verbazing, die van de Dienst Jeugdzorg in het bijzonder, slaagde voor het derde humaniora.

Soms denk ik dat mijn modus deze van afscheid is. Vanavond geeft Gonzalo Rubalcaba een concert in

Kelowna, een stad waar ik eerder nog nooit van gehoord had en waar ze nooit iets van mij zullen horen.

Wat ik voornamelijk en misschien zelfs als enige ding vrees aan de dood, dat zijn de eerste dagen, in die ijskast.

Het is absurd te hopen dat een vrouw een einde maakt aan de eenzaamheid die zij mee veroorzaakt heeft.

Aan mijn laatste vrijpartij bewaar ik geen herinneringen.

Anderzijds weet ik ook niet meer wat ik eergisteren heb gegeten, zoals zovelen.

Verliefder zag ik Picasso nooit als op sommige foto's van hem met Françoise Gilot: de enige vrouw in zijn leven die hém gedumpt heeft.

Zoveel mensen gebruiken gedurig het woord 'echt' in hun conversaties, dat men zich gaat afvragen hoeveel er onecht is aan al hun andere beweringen.

Toen ik dan eindelijk op mijn dertigste, veel te oud naar mijn gevoel, mijn eerste film klaar had, *Het Veel Te Korte Leven Van Albertine Sarrazin*, vond ik die al tekortschieten nog voor hij in de zalen kwam, en begreep ik dat het voortaan altijd zo zou gaan.

Jawel, het schiet me weer te binnen: eergisteren at ik kant-en-klare vol-au-vent met uitgedroogde puree.

Eens was ik getrouwd met iemand die niet van mijn werk hield.

De vol-au-vent moest, als bijna alles wat ik tegen-

woordig eet, vier minuten in de microgolfoven, op 750 watt.

Dat ook ik niet van mijn werk hou, verleent het precies bestaansrecht.

Het verlangen naar iets smakelijkers dan uitgedroogde puree was totaal afwezig.

Er zijn ongetwijfeld verschillen tussen een sekspeeltje en een hoer, doch geen grote.

Ik hou van de vraag wat ik vandaag voor de laatste keer in mijn bestaan zou kunnen hebben gedaan.

Sedert iemand, vergeten wie, mijn geliefde zicht op de Noordzee vergeleek met een schilderij van Mark Rothko, werd het moeilijker voor me om van de Noordzee te houden.

De nieuwe film die ik wil maken zal slecht bevonden worden, toch zal het resultaat het beoogde zijn.

Ik probeer me een foto voor de geest te halen waarop ik stapelverliefd ben afgebeeld.

Voor zover ik weet zijn katten en mensen de enige dieren die doden voor de pret, de soortoverschrijdende connectie tussen die twee verbaast me niks.

Iedereen heeft weer de mond vol van een op til zijnde wereldoorlog, net nu ik heb besloten nog een heleboel jazzstandards en ballads in te studeren, om elders te vertoeven.

De katten die we hadden zijn bij haar gebleven; ik maak me sterk dat ze me geen seconde missen.

Schopenhauer vergat de katten toen hij aan het zinloze geweld en het sadisme dacht.

Soms voel ik de aandrang om erg luid te roepen, iets als een oerkreet die niemand zou horen, en die dus ook al zijn communicatieve functie zou verliezen.

Het ordenen van muzieknoten lijkt me tegenwoordiger raadzamer dan het ordenen van gedachten. Met het verdwijnen van de vreugde keerde mijn maniakale leesdrift weer.

Fruitig en intens, beweert de fles, het aroma van noten, pruimen en vanille, uitstekend passend bij pasta en rood vlees.

In de onbekijkelijk te bevinden film die ik wil maken zou Juliette Binoche de rol van Kate op zich moeten nemen.

Eigenlijk is hypochondrie een vorm van levenslust, met een doorgeslagen focus op de doodsangst.

107 kilometer hiervandaan woont Maya: ze is vijfenveertig, rookt, drinkt elke dag, is Schorpioen, heeft een bacheloropleiding, houdt van kunst, wil geen kinderen meer, is mooi, bloedmooi, en verlangt naar een langetermijnrelatie.

Yatzy dook meteen weg zodra ze een fototoestel zag, er kunnen onmogelijk beelden van ons als verliefd stelletje zijn.

Ook de honden zijn bij haar gebleven, de laatste twee wezens die me hebben gelikt.

Het zou me tegenvallen indien de dame met de lippenstiftrode sjaal en muts op het strand ook aan Rothko dacht.

107 kilometer is op zich nog niet zo ver, als je kan drinken en blijven slapen.

De pijn in mijn rechterlong maakt me niet langer onrustig, sedert een tijdje reeds.

Doordat de zelfscan in de supermarkt stuk was heb ik vandaag toch enige woorden met een mens gewisseld, meer bepaald met een kassierster van vlees en bloed die haar job bedreigd weet door het bestaan van zelfscans, als ze niet stukgaan tenminste.

Tongrolletjes in wittewijnsaus, vier minuutjes magnetron.

Vaak vraag ik me af wat Michel Houellebecq vanavond zou eten.

Dat ik dringend naar die long van mij moest laten kijken, zei de arts in het veel te eenvoudige ziekenhuis van Châteaubernard waar ik had liggen te sterven, want er zat daar iets wat er niet hoorde te zitten maar zij beschikten niet over de juiste apparatuur om de aberratie te herkennen.

Zo'n huurmoordenaar zou toch moeten weten dat ik hem nooit kan verklikken.

In de Aartshertoginnestraat is er een kroegje waar ik graag perfect getapte pilsen drink, misschien straks nog even, al is mijn vrees voor de medemens een groeiend gezwel en heeft mijn allenigheid iets comfortabels.

Vier jaar zou het nu geleden zijn dat ik in Châteaubernard kwam te sterven; dat een atoombom antibiotica mij alsnog door een minuscuul gaatje naar

het leven liet kruipen heeft ongetwijfeld schade toegebracht aan mijn nagedachtenis.
Mijn wapen tegen de waanzin is deze vleugelpiano waar ik nu op speel, een Seiler, Pruisische perfectie die ik tekortdoe door gebrek aan genialiteit.
Ik ken Keith Jarrett beter dan ik mijn moeder ken.
Omdat ik niks voel bij de werken van Mark Rothko, geen rilling, geen ontroering, geen walging, niks, zijn er mensen, genoeg, die menen dat ik in mijn eenvoudige afkomst ben blijven steken.
Naar die longen heb ik natuurlijk niet laten kijken.
Graag zou ik nog eens met de wagen het smalle weggetje tussen Aizecq en Pugn  nemen, de D-ik-weet-niet-meer-hoeveel.
Overigens voel ik ook niks bij Philip Glass, zo ongeciviliseerd ben ik wel.
Het heeft iets fascistoïdes, na te denken over bestaansrecht.
We hebben het nog nooit gehad over de *stream of unconsciousness*, hoewel die al onze steden en dorpen bevloeit en dagelijks uit z'n oevers treedt.
Ook dure auto's hebben me nooit kunnen boeien, net zomin als goedkope.
Exact zoals het beluisteren van muziek die ik vanbuiten ken me onvoldoende vervoert, zo ook zou een ritje over de D-ik-weet-niet-meer-hoeveel me niet extra verrijken: het volstaat dat ik mijn ogen sluit en ik zie er alle Limousin-koeien grazen, ik behang mijn gedachten met het geel van het koolzaad op de velden.

De stem van mijn vader, die zou ik graag nog eens horen, maar niet wanneer hij roept.
Sint-jakobsvruchten met bloedworst, dat is wat ik voor haar zou maken als ze haar lippenstiftrode sjaal en muts aan mijn kapstok hing, als voorgerecht uiter-aard.

Het geluk waarvan ik op het moment zelf wist dat het niet zou blijven duren, was geen geluk.

Het zou een brutaliteit zijn dit verdriet te beliegen en me in het vertier van de Aartshertoginnestraat te storten, hoezeer ik het best gebruiken kan.

Wenen als je alleen bent is ondienstig.

Zie ik er verliefd uit op die foto met Juliette?

Al is het natuurlijk wel zo dat velen het moeilijk hebben met bloedworst.

Ongelofelijk eigenlijk als je bedenkt dat deze song in 1934, door Oscar Levant, werd gecomponeerd.

Hitler vond het spelen van jazz een goede reden voor vergassing en zal deze song allicht nooit beluisterd hebben.

Juliette, dat was geluk waarvan ik meteen en bijzonder pertinent wist dat het niet zou blijven duren.

De overwinning op het kwaad zag ik zelden mooier vormgegeven dan in het feit dat de zoon van Benito Mussolini jazzpianist werd, en onder andere met Chet Baker, Dizzy Gillespie en Duke Ellington speelde.

Al te dikwijls zie ik hoop waar ze niet is, want kleindochter Alessandra zat als fascist in het Europees Parlement.

Toch iets anders dan bloedworst dan.

Eigenlijk zou mijn piano nog eens gestemd moeten worden.

Dat is het toppunt: nu ik er helemaal alleen in heb te slapen, was ik wekelijks mijn lakens.

De lippenstiftrode sjaal, noch de muts, zal aan mijn kapstok hangen; iedere gedachte aan een voorgerecht is ronduit belachelijk.

De geur van vrouw zou als wasverzachter op de markt moeten worden gebracht.

Die orde en netheid zijn mijn strohalm, het piepkleine frame waarbinnen ik mijn zelfrespect moet handhaven.

Hoe oerstom van al die fabrikanten, te denken dat we liever lavendel dan vrouwen ruiken.

Er breekt een lente zonder liefde aan, mijn eerste in vijfendertig jaar.

Yatzy heeft al in geen dagen iets van zich laten horen, op geen enkele manier.

Niemand laat iets van zich horen.

Als je, volgens Henrik Ibsen, de zomer het best op een winterdag beschrijft, dan speel je 'Les Feuilles Mortes' het best in een lente zonder liefde.

Doordrongen van het besef dat ik mij op niemand kan verlaten en alles volkomen alleen moet doen, zelfs sterven.